

ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ 1-20
ΥΠΟ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ:
ΟΛΑ ΣΤΟΝ ΥΜΝΟ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11

Η απόφαση έχει ...θέματα.

Επανερχόμενοι στην απόφαση

Η «απόφαση», απόλυτος πυλώνας του «κκόμμον λό», καθ'ημάς είναι φιλοσοφία όχι πλουσίου και προσωρημένου νομικού πνεύματος. Είναι αντιγραφή της αντιγραφής, της άλλης αντιγραφής κ.ο.κ.

Όχι ότι το αντιπέρα Ηπειρωτικό σύστημα είναι τέλειο, διότι τέλειος είναι μόνο ο Θεός, αλλά τουλάχιστον το Ηπειρωτικό «αναζητεί» «ψάχνει», κυρίως «σκέπτεται ελεύθερα» και προπάντων «**πρωτοτυπεί**».

Θεωρούμε ότι το «κκόμμον λό» είναι υποδέστερη φιλοσοφική σχολή σκέψης και άρα προσφέρει λιγότερα στο δίκαιο, διότι δουλεύει όχι ελεύθερα και πρωτότυπα αλλά εξηρημένα και έμμεσα αφού κάνει έμμεσους νομικούς συλλογισμούς –η σύνθετη λέξη «έμμεσος» (συλλογισμός) συνίσταται ετυμολογικά από ε(ν)+(μ)μεσο και στην προκειμένη το «μέσο» είναι η κονσέρβα της προηγούμενης κρίσης.

Δηλαδή το κοινοδικαίο κρίνοντας η προς τα έξω δικαϊκή παρουσιαζόμενη πρωτοτυπία του

(μα αυτό δεν θέλουμε όλοι σε κάθε τομέα της ζωής μας, το πρώτο και το νέο το οποίο σίγουρα θα ταιριάζει στο «τώρα» και όχι βέβαια το εκ της φυσικής φθοράς τετριμμένο;)

στηρίζεται και αρκείται δουλικά στα «καλά ή κακά» ήδη κεκριμένα.

Η «απόφαση» μέχρι τον 19^ο αιώνα στην Αγγλία τελούσε υπό το νομικό καθεστώς της «χλιαρής εφαρμογής» ως μή απολύτως δεσμευτικού χαρακτήρα. Μετά τον 19^ο αιώνα (ήτοι μετά το 1800) η απόφαση κατέστη υποχρεωτικά και απολύτως δεσμευτική. Θεωρούμε ότι τα τότε υπέρ επιχειρήματα περί την ουσία των πραγμάτων ήταν πολύ φτωχικά νομικά, καθώς και μή πειστικά επιστημονικά αφού η συγκεντρωμένη επί συγκεκριμένου/νων θέματος/των γνώση και εμπειρία μέσα από τις αποφάσεις των ανωτέρων δικαστηρίων, στερούντο νομολογιακής σταθερότητας και καλής προσέγγισης, για τον απλό λόγο ότι δεν ήταν κωδικοποιημένη ώστε να καθίστατο σε όλο της το εύρος προσιτή.

Κοινοδικαϊκή «απόφαση»: μία λέξη - εκφραστής της λογικής και της φιλοσοφίας ενός των δύο συστημάτων δικαίου.

Η ηλικία της απόφασης ενίοτε είναι και πέραν του αιώνα(ων).

Η απόφαση είναι μια «κονσέρβα».

Και αφού είναι κονσέρβα, απουσιάζει από το υλικό της -όσο σωστό ή ανεκτό και να είναι -

η εγγυήση της φρεσκάδας και η ορατή ασφάλεια της επικαιρότητας. Επομένως η προς το δίκαιο αυτή τροφή, φορτωμένη με τα βλαβερά για την δικαϊκή υγεία συντηρητικά, δεν μπορεί ποτέ να λάβει το πρώτο βραβείο αγνότητας και ποιότητας στην σκυταλλοδρομία η οποία προορισμό έχει την προσφορά προς το δίκαιο.

Διότι δεν αποτελούν την καλύτερη απόδοση τιμής προς την δικαιοσύνη οι συντηρημένες με «νομικά χημικά» αποφάσεις ως η ...εύκολη λύση. Ναι είναι πρακτική και εύκολη, πλην αβαθής λύση, αφού τίθεται μεν στο πεδίο μιας δικαστικής μάχης ως ενισχυτική δύναμη πυρός, όμως χωρίς και πολύ νομικό φιλτραριστικοεπεξεργαστικό προβληματισμό(*μα αφού είναι «απόφαση» εν οκ*), χωρίς πολλή «βασανιστική» νομική σκέψη (πάλι τα ίδια: *μα αφού είναι «απόφαση» εν οκ*), και το «καλύτερο»:

φέρει το ελκυστικότερο αποπονητικό πλεονέκτημα της ...μετάθεσης της ευθύνης από τους ώμους του δικηγόρου και του δικαστή: «μα αφού αυτό έλεε η τάδε απόφαση, μα έτσι εκρίθη ... εγώ είμαι ωσάν... πεμπάμενος».

Οι «αποφάσεις», όσο και αν όπως οι Σειρήνες τον Οδυσσέα μας καλούν να ενισχύσουν και υλοποιήσουν τις προσδοκίες μας για την εξεύρεση νομικής λύσης, είναι επισφαλείς όπως ως εν-έχουσες και εκ-περιέχουσες στοιχεία παρωχικότητας, απώλειες στην πορεία και μείωση δύναμης από τις βολές του χρόνου, και το χειρότερο είναι παγίδα σε περιπτώσεις

-όπου η απόφαση είναι εντελώς πνευματικά, ηθικά και κοινωνικά ξεπερασμένη, διότι απλά εξεδόθη από «κάποιον», «κάποτε» και για «κάποιο» συγκεκριμένο θέμα,

-όπου το προηγηθέν θέμα της απόφασης δεν «φοριέται» πλέον, αμφισβητείται και απλά δεν ταιριάζει απόλυτα στον σωστό βαθμό της κλίμακας του δικαίου, **σε σχέση με το παρόν υπό εξέταση νομικό ζήτημα.**

Θεωρούμε επομένως ότι οι θυσίες στον βωμό του «προηγούμενου» είναι πράξη υποταγής και εμμονής στο παρελθόν ως (ακούσια) μάταιη κίνηση διακοπής της πορείας του χρόνου. Είναι πεισματική προσήλωση στο χτες και άρνηση του τώρα. Αυτές οι θυσίες δεν έχουν βάθος πνεύματος και προόδου, ούσες προσπάθεια μείωσης και παραγκωνισμού της βαθιάς νομικής **πρωτότυπης** σκέψης για την αντιμετώπιση και τον έλεγχο του τώρα. Αυτό είναι απόλυτο λάθος, διότι ο χρόνος δεν ελέγχεται και δεν υποτάσσεται σε κανέναν και δεν μπαίνει σε καμία χρονοαποθήκη φύλαξης του: όχι διότι απλά δεν υπάρχει, αλλά ακόμη χειρότερο διότι αποτελεί ...τεχνητή εφεύρεση του ανθρώπου με σκοπό να ρυθμίζει και ελέγχει την ζωή του. Όμως ο ανύπαρκτος χρόνος -έστω και εικονικά-προχωρά κανονικότατα ως προς την αντίληψη μας – και άρα πρέπει και εμείς οι άνθρωποι, αφού ούτως ή άλλως «μπλέξαμε» με τον έστω ανυπάρκτο χρόνο, μαζί του να προχωρούμε βρίσκοντας νέες δικές μας αυτοδύναμες λύσεις στα προβλήματα μας αντί να ταμπουρωνόμαστε στο ήδη επισημασμένο(άρα χωρίς αξία) από τον εγωϊστή και ισοπεδωτή χρόνο, ανασφαλές πλέον όρυγμα του παρελθόντος.

Ας το θέσουμε επομένως ξεκάθαρα: δηλαδή με την απόφαση προσπαθούμε θα θρέψουμε την δικαιοσύνη με όχι φρέσκια τροφή! Αυτό δεν κάνουμε;

Επομένως ζητάμε απλή και έντιμη απάντηση: αυτό το δέχεται ο μέσος και απλός άνθρωπος είτε είναι καταστηματαρχής, είτε είναι ασφαλιστής, είτε είναι αρχιτέκτονας, είτε είναι πτυχιούχος νομικής;

Η ταπεινή νομική μας άποψη θεωρεί ότι η μεγάλη ισχύς επιβολής την οποία η κοινοδικαϊκή απόφαση κατέχει σε ομότιμο και ισότιμο εν τη πράξει βαθμό και επίπεδο με τον νόμο και ίσως κατά περίπτωση ακόμη και υπερφαλαγγιστικά προς τον νόμο, καταλήγει σε νομικό υπερεξουσιαστικό αδιέξοδο:

α) ανελευθερία δικαστικής δράσης, ένεκα δέσμευσης του νομικού πνεύματος και περιορισμός μέχρι ανακοπή της ελεύθερας ταξίδευσης της δικανικής σκέψης του δικαστού,(αυτό προς μείωση της νομικής του πρωτοβουλιακής δημιουργικότητας), αφού σε κάθε παράγραφο της απόφασης του ο «νομολογιακός δικαστής» παραπέμπει σε σχετική «απόφαση» λες και είμαστε ά-νομη (χωρίς νόμους) πολιτεία. Ο γράφων με τα λίγα του μαθηματικά και τα στοιχειώδη στατιστικά που κατέχει μελέτησε δειγματοληπτικά και κατέληξε ότι τινές απογοητευτικές δικαστικές αποφάσεις πρωτοβάθμιες και δευτεροβάθμιες, δυστυχώς εμπεριέχουν τόση ανιαρή και αχρείαστη παραπεμπτική αναφορά μέχρι και σε τριπλάσιο ποσοστό στις αποφάσεις («αποφάσεις...και αποφάσεις και ξανά αποφάσεις... και ατελείωτες αποφάσεις») παρά στους νόμους και στους νομικούς συλλογισμούς. Αυτές είναι μήπως σωστά εκδιδόμενες αποφάσεις; Ασφαλώς όχι. Και καλά δηλαδή ο άνθρωπος αυτός δεν είχε **ως δικαστής τίποτα πραγματικά δικό του** να γράψει στις σελίδες της απόφασης του πλήν των ...έτοιμων;

Δεν είναι σαρκασμός, είναι μια απλή λογική σκέψη, είναι η αλήθεια: μα όλα αυτά τα νομολογιακά γνωστά -των αποφάσεων και των ατελείωτων αποφάσεων- θα μπορούσε να μας τα γράψει εξ ίσου και η τεχνητή νοημοσύνη!

Πώς επομένως είναι δυνατόν σε μια νομική συζήτηση, να γίνει αποδεκτό αυτό το υπερπληθωρικό νομολογιακό παραλήρημα από έναν νηφάλιο και καλόπιστο

άνθρωπο που αποφοίτησε από νομική σχολή; Εμείς λέμε όχι, δεν είναι δυνατόν διότι ή θα μιλάμε νομικά(σωστά και επιστημονικά) όπως στο αμφιθέατρο «Σαριπόλων» επιτακτικά από εμάς απαιτούσαν οι σοφοί επιστήμονες καθηγητές μας ή καλύτερα να τηρήσουμε το δικαίωμα της σιωπής. Διότι πώς είναι δυνατόν να αφήσουμε (και να αφεθούμε και εμείς άβουλα επί της ροής) να μιλούν τα νομικά από μόνα τους και να μας εξουσιάζουν και από πάνω; Αυτό είναι άτοπο διότι απλά τα νομικά δεν ...μιλούν μόνα τους αλλά πρέπει να «μιλούν» κατόπιν αδείας και καθοδήγησης των ανθρώπων και μέσω των ανθρώπων!

Διότι απλά τα νομικά αποτελούν αφηρημένη έννοια (δηλαδή αντιληπτή όχι με τις αισθήσεις αλλά με το μυαλό) επομένως για να καταστούν ζώσα δύναμη και να αρθρώσουν ευθύ, σαφή και καθαρό περί τον εαυτό τους και περί το θέμα τους λόγο προς τα έξω, θα πρέπει να «εξ-ανθρωπιστούν» δηλ. να τους προσδοθεί ανθρώπινου χαρακτήρα λόγος, ώστε οι άνθρωποι εκφραστές τους να τα εκφέρουν όχι με αχρείαστο, όχι με επαναληπτικό και όχι με εξωπραγματικά παπαγαλίστικο αλλά με ευθύ, στέρεο, καθαρό, φωτεινό, ενθουσιώδη, εξισοροπημένο και σωστό τρόπο.

Επομένως πώς είναι δυνατόν ο κύκλος σκέψης να αρχίζει και περατούται με την περιβόητη προηγηθείσα απόφαση: και οι νόμοι που πήγαν, ξεχάστηκαν ή μήπως έληξαν; Και γιατί στην εσχάτη (αφού οι αποφάσεις είναι **βοηθητική πηγή δικαίου άρα έπονται του νόμου**) δεν τίθεται η απόφαση ως προς την ταυτότητα, την ισχύ και το φιλοσοφικό της μέγεθος, τον προορισμό και τον ρόλο ως της αρμόζει, ήτοι σε κατώτερο δευτερεύοντα και επικουρικό/βοηθητικό βαθμό και σε ιδιαίτερα εξαιρετικές περιπτώσεις το πολύ-πολύ σε έστω ίσο βαθμό;

Τόσο σκάρτη, ανεπαρκής και πτωχή είναι η νομοθεσία μας που δεν προβλέπει τίποτα για νομικά σημεία που η δικαιοσύνη αναζητά ή

μήπως η «φθορά» εκ της μακράν πολυχρόνου ασκηθείσας κληρονομικής εφαρμοστικής τριβής του κκομονλό, κατέστησε πλέον γονιδιακά, τόσο ανελεύθερη και δέσμια την κάθε πρωτοβουλία, στεριώνοντας στον νομικό λογισμό και την αυτονομία της δικαστικής σκέψης ώστε,

να μην δύναται πλέον ο δικαστής σε τακτικό επίπεδο (δηλ.τρόπου ενέργειας) να ακολουθήσει απλά και ελεύθερα την στοιχειώδη πολύ απλή, όμως απόλυτη διαδικασία του «σκέπτεσθαι νομικά», όπως στα νεανικά του χρόνια, αγνά την διδάχτηκε(όσοι διδάκτηκαν) στην νομική σχολή;

Αλλά ακόμη και αν είναι «σκάρτη, ανεπαρκής και πτωχή» η νομοθεσία μας τί έκανε, τί πρότεινε ο δικαστής και τί εισηγήθηκαν προς την πολιτεία και τις δύο άλλες εξουσίες τα ιερά τέρατα του ανωτάτου δικαστικού ιερατείου για να θεραπευτεί αυτό το νομοθεσίας πρόβλημα; Γιατί ο δικαστής δεν το κατέγραψε αυτό ως καταγγελία ή ως αναφορά ή ως παρατήρηση ή ως «έντιμο σχόλιο» στην ...απόφαση του, αφού δεν απαγορεύεται σε δικαστική απόφαση η καταγραφή αληθούς εν τοις πράγμασι τινάς διαπίστωσης αναφορικά με την νομοθεσία, τα της νομοθεσίας και του επιπέδου της εν γένει;

Επομένως όλο αυτό το θέμα είναι πολύ πιό σοβαρό από ότι θεωρούσαμε στην έναρξη του κεφαλαίου αυτού, διότι με την ανάλυση αυτή προκύπτει ότι πέραν της δέσμησης της βαθυγνωσιακής νομικής σκέψης και της έμμεσης κλήσης προ τον δικαστή για παρέκκλιση εκ της βαθειά συνειδησιακής θεώρησης του δικαίου, βρισκόμαστε και ενώπιον καταληκτικού τραυματισμού της ασφάλειας του δικαίου.

β) Οι αντιφατικές και αντίθετες αποφάσεις.

Και γιατί να υπάρχουν αλλήλοις αντίθετες και συγκρουόμενες αποφάσεις; Επειδή οι άνθρωποι είναι ατελείς και μόνο ο Θεός είναι μη αντιφατικός. Απλά όταν τινές δικαστές εξέδιδαν την(τις) συγκεκριμένη(ες) απόφαση(σεις) δεν γνώριζαν ότι υπήρχε η «άλλη» αντίθετη: αν το γνώριζαν ασφαλέστατα και δεν θα υπέπιπταν στην όχι τιμητική ανακολουθία της αντιφατικότητας.

Παρ'όλα αυτά νομικά **όφειλαν να το γνωρίζουν.**

Ουσιώδης γενεσιουργός αιτία αυτής της αλλοιοαναίρεσης: το σύμφυτο (δηλ. υπάρχει μαζί) «από εδώ και από εκεί», μειονέκτημα της νομολογίας. Κάτι καταγράφουμε στις παρούσες δέλτους, για τον κοινοδικαιϊκό «ϊό» της **μή κωδικοποιημένης νομολογίας;**

Πρέπει να είμαστε δίκαιοι: οι δικαστές μόνο αν ήταν ηλεκτρονικοί υπολογιστές (αλλά και πάλι θα έπρεπε να δοθεί στους υπολογιστές «εντολή» με προς τούτο προγραμματισμό σε συγκεκριμένο πρόγραμμα «παραθύρου» μέσα και από την μοδάτη δράση της τεχνητής νοημοσύνης) θα έλεγαν και θα κατέληγαν στα απολύτως σωστά και στα άριστα μή συγκρουόμενα αλλήλοις πορίσματα των ratio decidendi τους.

Επομένως η ζωή, μας καλεί να είμαστε σωστοί αναγνωρίζοντας ότι η αντιφατικότητα στην δράση της ανθρώπινης φύσης είναι εκ γενετής ελάττωμα ως «φυσιολογικά» υπαρκτή και αναπόφευκτη στους ανθρώπους και άρα πρέπει να αντιμετωπίζεται με κατανόηση, όμως η κατανόηση αυτή πρέπει να βρίσκεται εντός του κύκλου της ασφαλείας των αντικειμενικών κριτηρίων.

Τα αντικειμενικά αυτά κριτήρια δεν βρίσκονται ποτέ χαμηλότερα από τα επίπεδα της αυστηρότητας και του «σκληρού» ελέγχου προς την δικαιοσύνη. Φρονούμε ότι δεν θα ήταν υπερβολή να καταγράψουμε ότι για την ακρίβεια η λέξη «κατανόηση» δεν έχει θέση εντός της ζυγαριάς της ομάδας των κριτών της δικαιοσύνης. Και αυτό διότι η κοινωνία είναι άκρως απαιτητική έναντι της δικαιοσύνης, αφού αν δεν είναι απαιτητική θα επ-έλθει χαλαρότητα επί της απολύτου αρετής της σωστής λειτουργίας της. Αν όμως συμβεί αυτό, δηλαδή απομείωση της απαιτητικότητας, τότε η κοινωνική ομάδα θα ηττηθεί στο ... παιγνίδι του δικαίου.

-Τα πράγματα είναι δύσκολα για δικηγόρους και δικαστές:

τί να επιχειρηματολογήσει ο δικηγόρος και τί να αποφασίσει στο τέλος ο δικαστής και με ποιά σκέψη να καταλήξει στην επιλογή μίας από τις δύο ή τις τρεις ή και περισσότερες αλλήλοις συγκρουόμενες αποφάσεις;

-Αν και τεράστιο είναι πολύ απλό αυτό πρόβλημα: μα αφού οι υποψήφιοι για το ίδιο θέμα αποφάσεις συγκρούονται άρα καμία δεν «αξίζει» να επιλεγεί, αφού η ρίζα της μιας απόφασης πλήττεται αντικρουστικά από μία άλλη κ.ο.κ.

γ) Απροσβλητότητα απόφασης.

Ο γράφων ακαδημαϊκά προερχόμενος από την σχολή του Ηπειρωτικού δικαίου, (άρα με σεμνότητα θεωρεί τον εαυτό του «προνομιούχο», διότι ενώ με τεράστιο κόπο σπούδασε την απίστευτη «ύλη» του Ηπειρωτικού δικαίου, «δουλεύει» συνάμα το Κοινοδικαιϊκό σύστημα και άρα ως ταπεινός γνώστης και των δύο δικαίων κατέχει την δυνατότητα και το ...δικαίωμα σύγκρισης των δύο φιλοσοφιών, ως μή εκφεύγοντας του απόλυτου ρητού του Πλάτωνα: «*όλοι έχουν γνώμη, έχουν όμως γνώση, για να έχουν γνώμη*»(;))

προβληματίστηκε πάρα πολύ ειδικά στα πρώτα χρόνια άσκησης της δικηγορίας για το τί ακριβώς είναι νομικά η απόφαση, περί την γένεση και την πηγή της γένεσης της, περί την εκ διαχρονίας αλυσιδωτή γονιδιακή «επαγγελματική» της πορεία, με κορύφωση των ερωτημάτων περί

τον επιστημονικά υποστηριζόμενο νομικό της ρόλο και

περί τον δικαιοϊκό υποστηριζόμενο προορισμό ως προς την αποδεκτότητα της «απόφασης».

Μέγας προβληματισμός η επί του νομικού εδάφους πραγματική όντως αξία και επομένως αποστολή της απόφασης ως αξιακό συναλλακτικό απάρτιο και ως άυλο μαχητικό μέτρο «πονταρίσματος», στο πολυπλοκότατο «χρηματιστήριο» του δικαίου. Εξ ίσου μέγας νομικός προβληματισμός το τεράστιο ερώτημα για το ηλικιακό βάρος

ζωής, τα όρια εφαρμογής και βεβαίως τα όρια/σταθμοί «λήξης» των αποφάσεων. Όχι διότι και καλά τα παλιά πρέπει να τα «πετάσουμε» - αντιθέτως πρέπει τινά εξ αυτών ενίοτε μάλιστα να τα εκτιμούμε για την τεράστια διδακτική σοφία που δυνατόν να εμπρικλείουν. Όμως παρ' όλα αυτά, τα όρια παθητικής λήξης, αλλά και στην εσχάτη υποχρέωση έστω ανακαίνισης υπάρχουν πάντοτε και για τα πάντα στην ζωή μας αφού όλα αλλάζουν: οι κοινωνίες εξαστικοποιούνται όλο και περισσότερο, όλο και ταχύτερα, ο τεχνολογικός και βιομηχανικός πολιτισμός εξαπλούται και κορυφώνεται ραγδαία, ο κόσμος γενικά αλλάζει με γεωμετρική πρόοδο, η κοινωνία και οι συνήθειες της μεταβάλλονται, ενώ συνάμα υπάρχει η γένεση και προβολή νέων δικαιωμάτων, νέων κοινωνικών αξιώσεων, νέων συμπεριφορών και υποχρεώσεων - όλα αυτά αλλάζουν ταχύτατα. Και η μοναδική σωστή ανταπόκριση και καλή αντιμετώπιση των μεταβολών οι οποίες προέρχονται από αυτήν την ταχύτατη μεταβολή είναι οι μαγικές λέξεις ανα-διάταξη και ανα-προσαρμογή.

Αυτό όμως δεν πολύ-συμβαίνει με το δικαστικό προηγούμενο, διότι είναι η εύκολη λύση και «αρέσει ένεκα η ελκυστικότητα του ήδη κριθέντος, ως του στέρεου δεδικασμένου το οποίο βρίσκεται ξελογιαστικά βυθισμένο στην γλυκύτητα του «έτοιμου».

Στα χρόνια υπηρεσίας του ο γράφων ποτέ δεν άκουσε από τα δευτεροβάθμια/ ανώτατα δώματα τις δύο αυτές ζωντανές μαγικές λέξεις ανα-διάταξη και ανά-προσαρμογή – οι αποφάσεις με ... εγωϊσμό παραμένουν «τσιμεντωμένα» ιερά τέρατα.

Στατικότητα νομικός αναχρονισμός παρών μπροστά στον δρόμο της δικαιοσύνης:

γ. i - Αφού ο κόσμος και η κοινωνία αλλάζει, τα πάντα διαφοροποιούνται ειδικά στις βιομηχανικές κοινωνίες, δεν μπορεί επομένως ούτε για αστέιο να έχουν λόγο δικαιοσύνης αποφάσεις του 1700.

γ. ii - Οι αποφάσεις δεν μπορεί να τίθενται προνομιακά πάνω από τους κανόνες του δικαίου και της φυσικής, ούτε και τίθενται έξω από τους αέναους νόμους της ροής του χρόνου, τελώντας ως εξ απυρόβλητου στην αθανασία. (απυρόβλητο = αδυναμία προσβολής στόχου).

γ. iii - Όλα στην ζωή μπορούν να ανακληθούν (εκτός από ένα) και κανείς νομικός δεν είπτε ότι δεν υπάρχει τρόπος(όπως πανεύκολα γίνεται με την νομοθεσία) να ακυρωθούν, ανακληθούν, παραμεριστούν αποφάσεις.

γ. iv - Δεν παραμένουν εσαεί εν ζωή οι αποφάσεις, ως κατά θαύμα αθάνατες, καλές ή κακές έστω. Όταν ξεπεραστούν δικαϊκά, κοινωνικά, πνευματικά και ασφαλώς όταν εξουδετερωθούν από τον χρόνο φέρουν ορατότατη καταγραφή με κόκκινα κεφαλαία γράμματα στον τίτλο τους : «όριο λήξης»! Τέλος.

γ.v- Ποιός απλός άνθρωπος, μπορεί να αμφισβητήσει ότι οι αποφάσεις χάνουν την νομική τους βαρύτητα και λογική σοβαρότητα καταπίπτοντας έτσι στο νομικό κένο όταν:

συγκρούονται («χοντρά» μάλιστα) αλλήλοις,

όταν δεν έχουν(πλέον) νόημα,

όταν (εξ υπαρχής) παρουσιάζουν έκδηλα λάθη,

όταν είναι εκτός χώρου και χρόνου,

όταν είναι εκ της παρέλευσης του χρόνου και από την δύναμη κρίσης της ανθρώπινης σκέψης, ξεπερασμένες ως προς το περιεχόμενο και νόημα τους.

Όταν ο νόμος ο οποίος μάλιστα ούτως ή άλλως είναι... νόμος, προερχόμενος από την έστω όχι άμεση (αλλά έμμεση) και αντιπροσωπευτικά ασκούμενη λαϊκή βούληση, να μπορεί ανά πάσα στιγμή να τροποποιηθεί, καταργηθεί ή ανακληθεί, τότε η ασθενέστερη και υποδεέστερη από αυτόν απόφαση πώς και δεν καταργείται; Γιατί είναι δηλ. να είναι «σιδεροκέφαλη»; Ας ξυπνήσουμε επιτέλους: και λίγα νομικά δεν έβλαψαν ποτέ κανέναν!

δ) Αιφνιδιασμός της δικαιοσύνης.

Αδιέξοδο κώλυμα προόδου στην άσκηση του δικαίου.

Ο Μέγας Ναπολέων είπε: «*στους στρατηγούς μου συγχωρώ την ήττα, τον αιφνιδιασμό όμως όχι*».

Τεράστιο το μειονέκτημα του δικαίου είναι ο αιφνιδιασμός του από τα ... «καινοφανή» και τα...«νέα».

Τόσο λίγη απέμεινε πρωτοβουλία από τον τόσο πολύ εθισμό και την υψηλή εξάρτηση από τα συντηρημένα εντός της νομικής κατάψυξης του χρόνου νομολογιακά δεδομένα,

ώστε επέρχεται περίσφιξη και «περικλεισμός εντός» της σκέψης της δικαιοσύνης. Τρανή απόδειξη η οποία μας στεναχωρεί, οι ακατανόητες από καθέδρας διαπιστώσεις για καινοφανή και νέα νομικά θέματα υπό λεκτικό τύπο:

«ξέρετε εν πολλά δύσκολα τα πράγματα, με τα διάφορα προκύψαντα καινούργια θέματα, είναι η πρώτη μας φορά, εν τα ξανακούσαμε, μα είναι καινοφανή θέματα και επομένως είναι πρόβλημα...»

διότι εν υπάρχει, (λέει) νομολογία!»

Αυτό τώρα τί είναι;

Είναι νομική διαπίστωση;

Τι νομικά είναι αυτά - μα είναι νομικά αυτά;

Είναι νομική σκέψη και σωστόςνομικός (καταληκτικός) προβληματισμός;

Τί σημαίνει... εν έχουμε νομολογία;

Και επειδή δεν έχουμε (θεματική) νομολογία τα κλείσαμε και μήπως δεν μπορούν να πάρουν μπρος οι μηχανές της δικαιοσύνης χωρίς τα μαγικά «στάρτερ» του προηγούμενου; Θα παραμείνουν κλειστά τα πάντα και θα ανασταλεί η απόδοση του δικαίου διότι δεν έχουμε κεττάπα; Να θέσουμε μήπως την δικαιοσύνη σε «διαθεσιμότητα» και να κηρύξουμε κατάσταση δικαιοστασίου ένεκα ανωτέρας βίας; Μην τρελλαθούμε !

Η δικαιοσύνη δεν είναι κάτι, όπως ένα απλό αυτοκίνητο το οποίο για να ξεκινήσει χρειάζεται βενζίνη και χωρίς αυτήν θα παραμείνει ακίνητο.

Καταληκτικά: δεν μπορεί η δικαιοσύνη να είναι καθ' υποδουλία νομολογιοκίνητη. Η δικαιοσύνη χρειάζεται ελευθερία. Ελεύθερα πρέπει να σκέφτεται και πανελεύθερα να πράττει, χωρίς ποτέ από κανέναν παράγοντα να εξαρτάται η λειτουργία της όσο κοντινός προς αυτήν και να είναι, όσο σχετικός και συνδεδεμένος με αυτή να τελεί, διότι αν εξαρτάται από άλλη δύναμη πλην του ανώτερου μαγικού εαυτού της, τότε απλά δεν είναι δικαιο-σύνη.

Ο δικαστής εκτός από εφαρμοστής, ασφαλέστατα είναι συνάμα **και ερμηνευτής** του νόμου. Κανένα σύνταγμα και κανένας προ-εισαγωγικός, ερμηνευτικός, συμπληρωματικός ή μεταβατικός νόμος δεν λέει ότι, μαζί με κάθε νόμο πρέπει να επισυνάπτεται και βοηθητική νομολογιακή κεττάπα με τα «προηγούμενα, ως ο σύμβουλος και αρωγός του δικαστού περί την ερμηνεία και την εφαρμογή των νόμων.

Επομένως είναι όχι τιμητικό και καθόλου σοφό να παραδέχεται η δικαιοσύνη ότι δεν μπορεί εν τη απουσία «απόφασης» να λειτουργήσει απλά και μόνο με την υφιστάμενη νομοθεσία (εν την καταλάβει ας υποθέσουμε;) ή στην επιεικέστερη περίπτωση δεν μπορεί επαρκώς να την κατανοήσει και πλήρως να την επεξεργαστεί και «εκμεταλλευτεί», έτσι ώστε το δικαστήριο να λειτουργήσει πρωτοβουλιακά και αυτοδύναμα.

Στην φιλοσοφική ιεραρχία του δικαίου

τα «αξιώματα» είναι ευκολονόητα και ξεκάθαρα, ενώ οι θέσεις απλές ακόμη και για ένα παιδί του δημοτικού: – η νομοθεσία προηγείται και η (επικουρική/βοηθητική) νομολογία έπεται, άρα για ποιό λόγο η νομοθεσία για να δουλέψει πρέπει και καλά να χρειάζεται εκ προίμιου προ-πομπό και ερμηνευτή της (σε τόσο μάλιστα υπερβολικά πάραλογο βαθμό) την «κατώτερη» της νομολογία;

Ας δούμε το ιστορικό του ταξιδιού της γενέσεως ανιχνεύοντας τις κινήσεις από τα πρώτα βήματα:

ούτως ή άλλως για να παραχθεί και να υπάρξει νομολογία, πρέπει προηγουμένως να υπάρξει η πρώτη δίκη και ασφαλώς να ακολουθήσει η εκ δευτέρου βαθμού δίκη (για κρίση της πρώτης) από την οποία συγκεκριμένα κομμάτια θα επιλεγούν «ιερά»

αποφθεγματικά αποστάγματα, ως ο σοφίας αποκρυσταλλωθείς «λόγος του νόμου» και από τούδε αυτά τα καλά απάρτια τελούν ως το «δικαστικό προηγούμενο» - με πιά απλά λόγια τώρα γενιέται η νομολογία.

Είναι καθαρό επομένως ότι η πρώτη(πρωτοβάθμια) και η δεύτερη(εκ δευτέρου) δίκη από ΜΟΝΕΣ τους και με δικά τους μέσα παρήξαν την νομολογία έχοντας στην γραμμή του αγώνα της δικαστικής σκέψης την καλή καθοδήγηση από τις αρχές της νομικής επιστήμης, τα υποστηρηκτικά τακτικά πυρά της δύναμης του νόμου, καθώς βεβαίως και τα χρησιμότερα ανιχνευτικά πυρά της καλής νομογνωσίας.

Αρα η τετιμημένη πρώτη απόφαση «σύμβολο» είναι 100% και **αυτοδημιουργητή** ούσα εντελώς αυτοδύναμη και ανεξάρτητη από κάθε άλλη τρίτη επήρεια, αφού πατέρας και μητέρα της απόφασης αυτής δεν ήταν καμία άλλη **προηγούμενη** νομολογιακή κατάσταση, διότι

κατασκευάστηκε ως πρώτη ιδέα

- με πρωτογενή και εντελώς «αυτοσχέδια» υλικά

- με μοναχική και αυθύπαρκτη «ιδιωτική» νομική σκέψη

- χωρίς την παραμικρή στήριξη σε καμία άλλη απόφαση

Καλός γεννήτορας της πρώτης απόφασης ποιός άλλος - ένας έξυπνος, καταταρτισμένος, δίκαιος, εργατικός και πάνω από όλα θαρραλέος δικαστής.

Οι σκέψεις αυτές δεν είναι απλή θεωρία, αλλά η επιβεβαιωμένη αλήθεια: αν ακόμη και εκατομμύρια αποφάσεις εκδοθούν, η πρώτη εξ αυτών είναι η **πρωταρχική η πρωτογενής και η 100% αυτοδύναμη μαγιά**, αφού πολύ απλά και ορατότατα αυτή ήταν εκείνη η οποία ξεκίνησε κυριολεκτικά από το «πουθενά» το νομολογιακό ταξίδι!

Αρα ακόμη και η πρώτη υπόθεση «μάνα» της αλυσίδας της νομολογίας γεννήθηκε και ξεκίνησε την μεταγγιστική πορεία της κληρονομικής της αποστολής ως «εν αρχή λόγος», δηλαδή στην προκειμένη βλέπουμε ότι το γονιδιακό υλικό της απλής, ταπεινής και ιεραρχικά «αδύναμης» πρώτης απόφασης είναι ο

αποδεκτός πρώτος θεμέλιος λίθος της νομολογίας. Πολύ απλά η πρώτη αυτή «παλλικαρίσια» απόφαση(άνευ αρωγής άλλης απόφασης) είναι το καταπληκτικό επίτευγμα της δικαιοσύνης σκέψης, αφού παρήχθη μέσω του νόμου και της καλής κρίσης του δικαστού, ως το ολικό γέννημα ψυχής και πνεύματος του συγκεκριμένου ανθρώπου δικαστού. Γιατί επομένως προσπαθούμε να θέσουμε το αμάξι (της νομολογίας) μπροστά από το άλογο (νόμο);

Και συνάμα

πώς τότε στις περισσότερες χώρες του πλανήτη δουλεύει «Ηπειρωτικά» η δικαιοσύνη μια χαρά ως μή νομολογιοκίνητο όχημα και χωρίς την παραμικρή αρωγή της νομολογίας - πλην π.χ. πάρα πολύ συγκεκριμένων περιπτώσεων όπως αναφορικά με το Σ.Τ.Ε.

Ορατός πλέον ο αιφνιδιασμός λόγω ...έλλειψης καυσίμων!

Και τί θα γίνει τώρα; Θα κηρύξουμε στάση του δικαίου ήτοι δικαιοστάσιο ελλείψει νομολογίας;

Θα παύσει η λειτουργία της δικαιοσύνης, διότι δεν δύναται με την κείμενη νομοθεσία να ξεκινήσει δουλειά για να παράξει δικαιοσύνη; Θα περιέλθουν σε αρνησιδικία οι δικαστές; Μην τρελαθούμε τώρα!

Τηρώντας τις επιφύλαξης σκέψεις μας περί την φιλοσοφική σχολή της νομολογίας θα συνεχίσουμε «άνευ βλάβης» την παρούσα μας εισήγηση ως καθαρά νομικό επιστημονικό θέμα, σε ουδέτερο πεδίο προσωπικής θέσης/ κλίσης (κλ ί ση με γιώτα).

-Εστω και αν κατ'οικονομία δεχτούμε ότι η νομολογία είναι απαραίτητη, ΔΕΝ έπρεπε όμως να λεχθεί/λέγεται αυτή η νομικά άτοπη και πρακτικά άκυρη φράση «μα, εν έχουμε νομολογία», αφού ΠΑΝΤΑ για τα καινοφανή και τα ΜΗ εισέτι κριθέντα ΔΕΝ υπάρχει κανένα προηγούμενο, αφού πριν από το «καινοφανές» και το «πρώτο» στην σειρά υπάρχει το τίποτα.

-Αρα πρέπει από την αρχή να ανατρέψουμε και να υποτάξουμε το «τίποτα», ώστε να βρούμε και να παράξουμε (πρωτο-γενώς) ένα «προηγούμενο» και έτσι θα έχουμε επιτέλους από-τοκο στα χέρια μας... δηλ. (το) περιβόητο προηγούμενο – έτσι απλά.

Ενα ταξίδι για την Κίνα με τα πόδια ξεκινά από το πρώτο βήμα: για να επιτευχθεί η παραγωγή της πρώτης στην σειρά του ιμάντα της νομικής ύλης ΠΡΕΠΕΙ κάποτε να τολμήσουμε να ξεκινήσουμε από κάπου, άρα δεν έχει λογική, αλλά μόνο φόβο το να λέμε ότι δεν υπάρχει νομολογία. Μα πώς να υπάρχει κάτι που μέχρι τότε δεν χρειάστηκε από τις περιστάσεις να παραχθεί; Συνάμα οι κλάψες αυτές μήπως στηρίζονται και στο ποιός δηλαδή θέλουμε(των «ημών» εξαιρουμένων πάντως) πρώτος να το παράξει; Και άρα να πάρει την ευθύνη τύπου: «*μα τί είπεν ο...*;»

Η φιλοσοφία -ή τουλάχιστον οι πλείστες σχολές της -δέχεται χωρίς τον παραμικρό δισταγμό ή την παραμικρή αμφισβήτηση ότι τίποτα δεν μπορεί από μόνο του να παραχθεί,(το «ον» δεν μπορεί να παραχθεί εκ του «γνωστού» στον άνθρωπο μή όντος) -είναι αδύνατο- εκτός από το σύμπαν-και αυτό δηλαδή αμφισβητούμενο από διάφορες θεωρίες. Αν αυτό μπορεί να συμβεί δηλ. παραγωγή εκ του μή όντος τότε θα πρέπει να αυτό-υπάρξει, εξ αυτό-δημιουργίας(κατ'αναλογία) ετέρα «αυτό»-φιλοσοφία αρ. και μέρος 2, δηλαδή φιλοσοφία άλλη από αυτήν που τουλάχιστον ταπεινά σήμερα γνωρίζουμε ως άνθρωποι.

Επομένως,

καλείται ο πρώτος στην σειρά να μπει στην αρένα για να παράξει ον. Και αυτός που θα μπει πρώτος στην αρένα με σκοπό να παράξει το «νομολογιακό ον», για να είναι σίγουρος γι'αυτό που θα κάνει, πρώτον ας φορέσει το σάβανο του και δεύτερο ασφαλώς καλείται να μην φοβάται ούτε το νέο, ούτε το καινοφανές -αλλιώς θα αποτύχει.

Όταν δούμε το υπό εξέταση πρόβλημα μέσα από το ιδιαίτερο βασικότατο θεματικό κεφάλαιο της φιλοσοφίας, (αυτό δηλαδή της χρήσης της λογικής) συμπεραίνουμε ότι είναι του απλοϊκού τύπου κότα και αυγό:

για να λειτουργήσει το σύστημα απονομής δικαιοσύνης θέλει/χρειάζεται πρώτα την νομολογία, αλλά δεν υπάρχει νομολογία.

όμως για να υπάρξει νομολογία, πρέπει πρώτα να κινηθεί η δικαιοσύνη στις ράγες του νόμου, ώστε ο καταληκτικός του νόμου λόγος, με καλούς πλίνθους δικαίου και με δικαστικής κρίσης οφέλιμους πεσσούς, να από-δώσει δικαϊκή παραγωγή για να μπορέσει επιτέλους να «στηθεί» νομολογία.

Νομοτελειακά η όλη η νομολογία ξεκίνησε κάποτε, από κάπου και για κάτι. Ας το πάρουμε ετεροχρονικά: πότε και γιατί ξεκίνησε το «κάποτε», το «κάπου» και το «κάτι»; Ξεκίνησαν όλα αυτά μαζί για να εκδικαστεί μια (τότε) «ΝΕΑ» υπόθεση. Αρα ήταν η πρώτη υπόθεση το έναυσμα. Χωρίς έναυσμα δεν μπορεί τίποτα να υπάρξει. Αρα τότε κάποιος ξεκίνησαν δουλειά από το μή «υπάρχειν» και δεν είπαν: «μα έν έχει/εν υπάρχει νομολογία... και τώρα πώς να...πού να τρέχω...»! Μα πώς να υπάρχει(υπήρχε) νομολογία αφού απλά το... ανα-κατά-ζητούμενο «υπάρχειν» τελεί περίκλειστα στην ανυπαρξία του μηδέν; Να θυμίσουμε ότι τίποτα δεν υπάρχει όταν είμαστε στο μηδέν(μηδέν= μηδέ ένα - ούτε και ένα) και θα παραμείνουμε εκεί εκτός εάν,

συναισθανόμενοι τις κοσμικές μας ευθύνες ως ανθρώπινα νοήμονα όντα, περιφρονήσουμε την κάθε συμπαντική περιστολή και καταπατώντας το υποτιμητικό μηδέν, δημιουργήσουμε ... ύπαρξη.

Κάτι είπαμε από την πρώτη μέρα της άσκησης μας ως δικηγόροι

κάτι για τον βαρύ σταυρό του δικαίου επί των ώμων των ισοβίως ταγμένων στα έμπεδα του δικαίου (έμπεδο = τάγμα εκπαίδευσης β'βαθμού/εξασφάλιση γνώσης συγκεκριμένης ειδικότητας μέσα από ολοκληρωθείσα επίπονη καλή εκπαίδευση) δικηγόρους και δικαστές, απλοί «στρατιώτες» στην μάχη του δικαίου τελούντες σε ασταμάτητη εκπαίδευση: διάβασμα, μελέτη, ψάξιμο, έρευνα νομική, έρευνα φιλοσοφική, ενδιάτριψη, σκέψη, προβληματισμό και το πιό δυνατό» κατά την άποψη του γράφοντος - την εφευρηματικότητα!

Επομένως; Τί θέλουμε;

Θέλουμε δηλαδή να έχουμε πάντοτε τις «μεταφράσεις» και τις «κκετπάτες», όπως είχαμε στο γυμνάσιο για τα αρχαία Ελληνικά και τα Λατινικά; Γιατί δηλαδή η πρώτη λέξη και η πρώτη παραγωγή, να είναι μια άγνωστη λέξη; Μα αν αυτό ήταν ο κανόνας σκέψης και δράσης θα ζούσαμε ...εν αιωνία αναμονή στο πλην, αφού το πνεύμα και

τα χέρια του ανθρώπου, ΔΕΝ θα κατασκεύαζαν ποτέ την μαγιά της πρωτογενούς πνευματικής και υλικής παραγωγής, διότι απλά όλοι θα περίμεναν το προηγούμενο και περιβόητο πρώτο- μα ποιό πρώτο; Κανένα ανθρώπινο «πρώτο» δεν γίνεται μόνο του, παρά μόνο μέσα από (ανθρώπινη) πρώτη παραγωγή - τότε ξεκινούν όλα - από κάπου. Και αν δεν υπήρχε η ανθρώπινη πρωτογενής παραγωγή κατά απόλυτη συνέπεια, ούτε και δευτερογενής θα υπήρχε διότι η δευτερογενής παραγωγή απλά στηρίζεται και λαμβάνει κίνηση εξ αιτίας της πρωτογενούς, δηλ. απλά η δευτερογενής είναι οιονεί «κατώτερη» της πρωτογενούς διότι επέται αυτής.

Επομένως και τα καινοφανή θα λυθούν και αυτά με υπομονή, όταν η ανθρώπινη σκέψη με τόλμη ξεκινήσει από κάπου: από το πρώτο βήμα! Διότι μόνο από το πρώτο αυτό βήμα ξεκινά η πρόοδος στην ζωή των ανθρώπων.

Στον κυκλοτερή της δημιουργίας φορά, το **ΧΤΕΣ** κάτι έλεγε για τον φόβο του αύριο και το **αύριο** τα ίδια θα λέει για τον φόβο του επερχόμενου «επ-αύριο», όμως το «ασφαλές» αποτέλεσμα της επανάληψης αυτής μας φωτίζει: όλα είναι υπό έλεγχο, διότι όλα στη ζωή υπακούουν σε έναν απλό της ζωής αιωνίως επαναλαμβανόμενο κανόνα με το νόημα του συμπυκνωμένο στο γνωστό ρητό, ότι δηλαδή το σήμερα είναι το αύριο που φοβόμασταν(αδίκως) χτες! Αρα ας ξεκινήσουμε σήμερα το κάθε μας έργο με σιγουριά ...

Ότι έχουμε **σήμερα** είναι το μετά το **χτες** πρώτο βήμα ...δεύτερο, τρίτο, τέταρτο και όλα τα συσσωρευμένα «μετά» πιστά και ούτως ή άλλως χωρίς να έχουν διαφορετική επιλογή ακολουθώντας το μαγικό πρώτο βήμα θα ενταχθούν στο **αύριο**, όλα ανεξαιρέτως θαρραλέα της παραγωγής αποτελέσματα!

Μα η νομική δεν είναι πορεία σε δύσβατες ατραπούς και κακοτράχαλα μονοπάτια και όχι μια αμέριμη πορεία σε ολόϊσιες ανοικτές λεωφόρους;

Επομένως καλούνται από την κοινωνία να κάτσουν χωρίς καμία δισταγμού σκέψη τα δικαστήρια να βρουν τις λύσεις και θα τις βρουν, οι λύσεις είναι εδώ και είναι «εύκολες» όταν εφαρμόσουμε ένα σοφότατο στρατιωτικό ρητό: καμία γραμμή δεν είναι απόρθητη φτάνει να βρούμε τα αδύνατα της σημεία.

Και έτσι η πρώτη λύση, ως πλέον η λύση οδηγός θα βρεθεί - με την μεμψιμοιρία να μην έχει καμία θέση στο παιγνίδι - αφού ούτως ή άλλως κάποτε, κάποιος θα βρεί τον οδηγό.

Μήπως ο καυγάς είναι ποιός θα ταλαιπωρηθεί και θα εκ-τεθεί σε κρίση όταν θα βρει πρώτος τον οδηγό; Όμως αυτό δεν πρέπει να προβληματίζει διότι ούτως ή άλλως έτσι είναι οι κανόνες των δικαστηρίων:

- η δικαιοσύνη στην «πρώτη χρέωση» της κατά πινάκιο κατανομής της δικαιοδοτικής της ύλης στα μέλη της, εφαρμόζει το πρόγραμμα της(πρόγραμμα =καταγραφή ενεργειών κατά την τάξη που πρόκειται να γίνουν, / απαραίτητος τρόπος ενέργειας και συμπεριφοράς), ακολουθώντας ιεραρχική τακτική η οποία ισχύει για όλους τους δικαστές μέσα από το αδιάβλητο και την ασφάλεια του «απρόσωπου».

- ότι είναι να «συμβεί» θα συμβεί στον οιονδήποτε, αφού ούτως ή άλλως ο δικαστής δεν ...κρίνει, αλλά κρίνεται.

Επομένως κάποτε θα βρεθεί η νομολογία, άρα γιατί κλαψουρίζουμε; Αφού ούτως ή άλλως πρέπει να κάτσουμε όλοι κάτω να την βρούμε ως «τιμωρία» μας, διότι μάθαμε στις νομολογιακές κονσέρβες.

Μόνο έτσι, με την τόλμη θα βγούμε από το υπό εξέταση – νομικοκυκλοτερούς ροής κυκλικοφερόμενο αδιέξοδο!

ε) Η ενίοτε παντελώς άγνωστη στον πολίτη μας/στον κόσμο μας – απόφαση (ειδικά παλαιότερα)! Τότε πώς τον «δεσμεύει»;

Το άγνωστο πρόσωπο της απόφασης ή στη καλύτερη περίπτωση η μή ευρεία δημόσια γνώση της ένεκα ΜΗ **δημοσίευσης**.

Η νομολογία πέραν του αποκαρδιωτικού γεγονότος ότι δεν είναι **δημοσιευμένη** στην κοινωνία των ανθρώπων ως ειδική παραγωγή (και δεν αρκεί η «τυχαία» και απασπασματική παρουσία της εντός συγκεκριμένης απόφασης)

δεν είναι κωδικοποιημένη,

δεν είναι διακεκριμένα συγκεντρωμένη

μή φέροντας οργανική τυποποίηση ως ειδικής θεματικής οντότητας, ιδιαίτερο νομικό κεφάλαιο.

Επομένως πλην της κοπιώδους και σπασμωδικής προσπάθειας (δεν μας ενοχλεί ο κόπος και η έρευνα, μας ενοχλεί όμως το χωρίς νόημα και πρόγραμμα κυνήγι) ακόμη και σήμερα με την δύναμη του διαδικτύου, δεν υπάρχει απλό κλειδί ή πρακτικό εργαλείο ανεύρεσης της με δικηγόρους και δικαστές να ψάχνουν «από δω κι από κεί», ρωτώντας ο ένας τον άλλο και ενίοτε στην τύχη «μπας και βρούν» τυχαία λέει ...«**καμιά** απόφαση». Με κάθε εκτίμηση προς την εικόνα και την ιδέα δικαιοσύνης των ανθρώπων μας, αυτό είναι α-επιστημονικό και απλά «μπακκαλίστικο».

Να μην ξεχνάμε ποτέ τα νομικά:

- βασική αρχή δικαίου: «η άγνοια νόμου δεν αποτελεί υπεράσπιση». Αν και όντως σε κάποιες περιπτώσεις ακόμη και οι δικηγόροι δεν γνωρίζουν τινές νόμους (κανείς δεν ξέρει όλους τους νόμους) παρά ταύτα δεν υπήρχε άλλη λύση για την νομική επιστήμη -στην παραγωγή των κανόνων της- από το να αποδοθεί στον πολίτη το τεκμήριο της (απολύτου) γνώσης του νόμου. Αν και σκληρή και αναγκαστική αρχή δικαίου, καθ' ημάς είναι πολύ σοφή κίνηση διότι:

αν η άγνοια αποτελούσε «υπεράσπιση», τότε όλοι θα «πέτασαν» μια ...άγνοια π.χ. σε μια ποινική κατηγορία ή σε μια αστική διαφορά και θα απαλλάσσοντο. Και όταν αναλύσουμε λίγο το θέμα ασφαλώς και **δεν πρέπει** η άγνοια νόμου να αποτελεί υπεράσπιση, διότι αν δεν υπήρχε αυτή η νομική ασφάλεια τότε η κοινωνία μας θα καθίστατο από κοινότητα ανθρώπων σε κανονική ζούγκλα. Επομένως η πρόσδοση του αμάχητου τεκμηρίου σε κάθε πολίτη ότι έλαβε και κατέχει γνώση του νόμου, είναι ένας απόλυτος παράγοντας εξασφάλισης (όσο γίνεται) της τάξης και διασφάλισης της ειρήνης στην κοινωνία.

Επομένως η εκ της ως άνω αρχής αποδιδόμενη στον πολίτη γνώση του νόμου δεν είναι αυθαίρετος κανόνας ούτε και αόριστο ή θεωρητικό σχήμα, διότι «περί τοις νόμοις» πληροφόρηση, πρακτικά επιτυγχάνεται με την δημοσίευση του παραγόμενου νομοθετικού έργου στην εφημερίδα της κυβερνήσεως(εξ ου και ο νόμος ισχύει με την «δημοσίευση» του στην εφημερίδα της κυβερνήσεως – Gazzetta»), με ανακοινώσεις, αλλά και με άλλους δημόσιες πληροφόρησης τρόπους. Αρα όλοι διάβασαν, όλοι «άκουσαν» για τον νόμο – κατά τεκμήριο!

- **Όμως** με την νομολογία ...έχουμε θέμα -

Ας δούμε αυτόν τον σύνθετο συλλογισμό:

- Οι αποφάσεις είναι άγνωστες στην κοινωνία ομού ακόμη και στους δικηγόρους και δικαστές.

Και αφού οι αποφάσεις εν γένει **είναι πηγή δικαίου**, επικουρικής έστω μορφής άρα επέχουν(είναι κοντά) θέση νόμου επομένως:

α) κατά τεκμήριο όλοι γνωρίζουν τον επικουρικό αυτό νόμο.(αστικό και ποινικό νόμο)

β) Στα ποινικά η άγνοια νόμου ασφαλώς και δεν είναι υπεράσπιση. Και σωστά διότι όλοι θα επικαλούντο στα ... πεταχτά μια άγνοια νόμου και θα αποχαιρετούσαν τον ποινικό δικαστή καθαροί και χαρούμενοι. Η άγνοια του νόμου είναι ασύγγνωστη και στο αστικό και στο ποινικό πεδίο της εφαρμογής του, **πάντοτε δεσμεύοντας οι νόμοι τους ανθρώπους**.

Ξεχάσαμε όμως και παραλείψαμε να πληρώσουμε τους όρους και τις προϋποθέσεις της δέσμευσης στο επίπεδο και τομέα της νομολογίας.

Τί ακριβώς συμβαίνει:

Οι «κανονικοί» ...κλασσικοί νόμοι για να είναι... νόμοι, ΠΡΕΠΕΙ να **δημοσιεύονται** στην επίσημη εφημερίδα της κυβερνήσεως δημοκρατίας, επομένως από εδώ εξικνείται και θεμελιούται νομικά το τεκμήριο της γνώσης του νόμου αφού...κατά τεκμήριο όλοι οι πολίτες αγόρασαν (έστω ότι αγόρασαν - ας αγόραζαν) και διάβασαν(έστω ότι διάβασαν-ας διάβαζαν) την κυβερνητική Gazette-a, (βλέπε παλιομοδίτικη αποικιοκρατική εφημερίδα),

ΟΜΩΣ το παράνομο, παράλογο και στον επιεικέστερο χαρακτηρισμό **το άτοπο είναι:**

-το μεγάλο «πλην» ότι οι αποφάσεις γενικά ως σύνολο ΔΕΝ τελούν κατά συγκέντρωση «σοβαρά» και τακτικά κωδικοποιημένες σε μια συγκεκριμένη δεξαμενή,

- η έννοια «απόφαση» (ως απαυγασματικό) νομικό απάρτιο, ΔΕΝ δημοσιεύεται ούτε στην επίσημη εφημερίδα της δημοκρατίας, ούτε παρελαύνει αυτούσια στην δημόσια σφαίρα εντός μέσου πληροφόρησης επιπέδου ευρείας, μαζικής, δημόσιας και γενικής κάλυψης, παρά σε κοντινά και ...*συγγενικά* (προς τα δικαστήρια) ημι-δημοσίας εμβέλειας βήματα (μεταξύ μας δηλαδή) όπως π.χ. θεματικό κεφάλαιο δημοσιεύσεων ανωτάτου δικαστηρίου, επαρχιακού, δικηγορικού/ών συλλόγου/γων κ.λ.π.

Σημ. κάποτε – πρό διαδικτύου – ΟΥΤΕ και σ'αυτά.

Δηλαδή πουθενά δεν γίνεται τακτικά και ολοκληρωμένα δημόσια πληροφοριακή παροχή των νομολογιακών καρπών, πεπραγμένων και ωφέλιμων αποσταγμάτων προς την κοινωνία, εντός συγκεκριμένου ειδικού και προς τούτο (πληροφοριακού) κεφαλαίου απευθυνόμενη στον απλό άνθρωπο, αν μη τί άλλο, ώστε να είναι «καλυμμένοι» οι προς τούτο υπόχρεοι να το πράξουν. Να γίνει δηλαδή εκείνο το οποίο ισχύει με την δημοσίευση των νόμων στην εφημερίδα της δημοκρατίας και από εκεί και πέρα ...*«ας τις διάβαζαν τις μαγικές αποφάσεις»*.

Η αλήθεια είναι ότι ενίοτε γίνεται αναφορά δευτεροβαθμίων δικαστικών/ης αποφάσεων/σης, όταν αποτελούν «ελκυστική» ή «τρανταχτή» δημοσιογραφική είδηση (με κάθε εκτίμηση στους φίλους δημοσιογράφους) όπου μέσα από αποσπασματική παρέμβαση γίνεται δημοσίευση τινάς απόφασης, συνήθως όχι συνολικά και αυτούσια. Ομως αυτό δεν θεωρείται ...δημοσίευση απόφασης για νομικούς σκοπούς.

Καταλήγουμε

σε μια απλή ερώτηση της εξεταστέας ύλης του πρώτου έτους νομικής την οποία θέτει ένας καλός καθηγητής, ώστε να περάσουν εύκολα το μάθημα της επιστήμης του δικαίου οι πρωτοετείς φοιτητές: **πώς τότε η νομολογία δεσμεύει χωρίς δημοσίευση τον απλό, έντιμο και καλόπιστο πολίτη;**

Αναγκαία περί την αλήθεια σημείωση: θεωρούμε καθήκον μας να ενημερώσουμε τον νεώτερο νομικό μας κόσμο, αλλά βεβαίως και την κοινωνία(διότι στο όνομα της κοινωνίας γίνονται όλα και στην κοινωνία καταληκτικά ανήκουν όλες οι ανθρώπινες ενέργειες) για το εξής αδιέξοδο και παράνομο καθ'ημάς νομικοδικαστικό θέμα το οποίο **και όμως συνέβαινε**: τα δικαστήρια στην εφαρμοστική τους τάξη και λειτουργία επικαλούντο κάποτε - ακούστε - ΜΗ δημοσιευθείσες αποφάσεις απλά πετάσσοντας μια απαλλακτική(;) φράση *«...και βάσει της τάδε απόφασης μὴ δημοσιευθείσας»*.

Τί σημαίνει μὴ δημοσιευθείσα; Και λοιπόν; Και ποιό νόημα έχει; Και γιατί δηλαδή μας το αναφέρουν και το κυριότερο σε ποιούς απευθύνονται, μήπως σε νομικά «αγράμματος»;

Διότι η πραγματική κατάσταση είναι η εξής πολύ απλή: η περιβόητη και καθ'ημάς άκυρη αυτή ρήση της *«μὴ δημοσίευσης»*, είναι άκρως ασθενούς ισχύος και εμβέλειας, διότι δεν εκτείνεται μέχρι τον «δήμο»(δηλαδή προς τον λαό/ανθρώπους/κοινωνία ανθρώπων/κοινωνική ομάδα) καθ'ότι τελεί εντελώς περιοσμένη στο εσωτερικό του δικαστικού κύκλου και μόνον. Δηλαδή εμείς τα λέμε, εμείς (μόνο) τα ακούουμε. Αυτό δεν είναι δικαιοσύνη;

Διότι πώς μπορεί να έχει νομική αξία όχι απλά πνευματικού καθοδηγητικού χαρακτήρα, αλλά δεσμευτικής μάλιστα ισχύος μια δευτεροβάθμια δικαστική απόφαση η οποία δεν δημοσιεύθηκε, αλλά είναι φάσης «μεταξύ μας» - χωρίς να είναι ούτε και σε δικαστές(άλλους) ούτε και σε δικηγόρους καν γνωστή;

Οι αναλογίες θα βάλουν τάξη σε αυτό το θέμα μέσα από ένα απλό «τέστ»: μήπως ένας νόμος ακόμη και για το πιο απλό πράγμα του κόσμου, μπορεί ποτέ να λάβει ισχύ πριν ακόμη δημο-(δήμος)σιευθεί;

Πώς επομένως οι δικαστές του παραδείγματος σκέφτηκαν να ακολουθήσουν την τακτική της χρησιμοποίησης ενός ...αδημοσίευτου όπλου, το οποίο δεν έχει «με τον νόμο» ακόμη ενταχθεί στο οπλοστάσιο/δύναμη πυρός της δικαιοσύνης;

Ποιός νομικός ή απλός πολίτης μπορεί ποτέ να δεχτεί ότι.

το απαυγασματικό(νομολογιακό) εκείνο δικαστικό αποτέλεσμα, το οποίο είναι εισέτι «καταδικασμένο» σε κάποιο εσωτερικό ράφι του δικαστηρίου, τελώντας κατ'εσωστρέφεια νομικά εγκλωβισμένο (δηλ. ουσιαστικά αφορά ένα μὴ παραχθέν δίκαιο),

είναι πνευματικά ώριμο ως ουσιαστικά και τυπικά εγγυημένο προς καλή δικαιοσύνη «κατανάλωση»;

Επομένως η συγκεκριμένη άγνωστη απόφαση, αφού ΔΕΝ βγήκε εκτός της πόρτας του δικαστηρίου ώστε να διαβεί με τόλμη και περηφάνεια τον δρόμο της προσφοράς, ώστε δημοσίως να συναντήσει την κοινωνία των ανθρώπων (με σκοπό να την ενημερώσει) δεν έλαβε καμία δύναμη πέραν της κατάστασης στασιμότητας εντός των πρακτικών της στενογράφου;

Επόμενες σκέψεις είναι ότι αυτή η ακατανόητη εσωστρέφεια παραβιάζει-κατ'επέκταση - και την απόλυτη δικανική αρχή της «ισότητας των όπλων». Αν δηλ. σε μια δίκη ο Α δικηγόρος γνωρίζει (μαγικά ή τυχαία ή λόγω επαφής) μια μή δημοσιευθείσα απόφαση και την οποία θα επικαλεστεί υπέρ της πλευράς του και σε βάρος της αντίπαλης, με τον δικηγόρο Β της άλλης πλευράς να μην γνωρίζει ο άνθρωπος(απολύτως δικαιολογημένα) την μή δημοσιευθείσα αυτή απόφαση διότι απλά δεν είχε μαγικές ή προφητικές ικανότητες ή την απλή τύχη ώστε να λάβει την ανάλογη γνώση τότε τί σόϊ δίκη (άδικη) διεξήχθη στην παρούσα περίπτωση;

Και γιατί οι εκδώσαντες δικαστές δεν σκέφτηκαν να αναβάλουν για λίγο την απόφαση τους μέχρι να τρέξουν συγχρόνως και οι ενέργειες δημοσίευσης(με επιφύλαξη των ως άνω ενστάσεων μας περί της μή ευρείας/ανεπαρκούς εμβέλειας δημοσίευσης) για την (έστω κουτσουρεμένη) δημοσίευση της συγκεκριμένης απόφασης;

Πρόκειται επομένως περί α-νομικής, καταληκτικά αντι-νομικής καταστάσεως.

Απλά επί πλέον θέματα/ερωτήματα:

Μή δημοσιευθείσα απόφαση σημαίνει προς την κοινωνία απόφαση **ανύπαρκτη!** Επομένως γιατί γίνεται αντικείμενο επίκλησης κάτι το ανύπαρκτο; Θέλουν μήπως να μας πούν ότι «ξέρετε... αν και αδημοσίευτ...όμως, είναι έγκυρη»; Φρονούμε ότι η διατύπωση αυτή θα ήταν πληρέστερη εάν υποβάλλετο συνάμα και σημείωση προτροπής για επαναφοίτηση μας στο πρώτο έτος νομικής.

Πώς επομένως σ'αυτή την περίπτωση που εξετάζουμε είναι η νομολογία ώριμου βαθμού, ικανού νομικοηθικά να δεσμεύει;

Μπορεί μήπως να δεσμευτεί νομικά η κοινωνία από οιαδήποτε νομική διάταξη όταν ΔΕΝ πληρούνται οι προϋποθετικές αρχές της γνωστοποίησης της προς την κοινωνία μέσω δημοσίευσης, ώστε να γίνει κατορθωτό επιτέλους να την μάθουν (κατά τεκμήριο) όλοι;

Μπορεί όμως

να λάβει ισχύ μια απόφαση δευτεροβάθμιου δικαστηρίου χωρίς προηγουμένως να τεθεί σε δημόσια πληροφόρηση και ως παροχή γνώσης προς στην κοινωνία, **ώστε να καταστεί κτήμα της κοινωνίας**, όταν πρακτικά τελεί ακόμη εν κρυπτώ στον συγκεκριμένο φάκελλο του δικαστηρίου;

Όταν όμως αυτό συμβαίνει, μπορεί από κανέναν να αμφισβητηθεί ότι η απόφαση αυτή δεν βρίσκεται σε κατάσταση νομικής ανυπαρξίας ή στην επιεικέστερη περίπτωση έστω στην καταψυξη;

Ακόμη και αν ψάξουμε λέξη προς λέξη και τα δώδεκα βιβλία «των νόμων» του Πλάτωνα, ακόμη και αν μελετήσουμε όλα τα Ηθικά Νικομάθεια του αιώνιου δασκάλου μας Αριστοτέλη, ούτε και μια λέξη δεν θα βρούμε η οποία να δίδει ή έστω να ανέχεται δεσμευτική ισχύ σε κανονα δικαίου ή σε νομική διάταξη η οποία τελεί άγνωστη στην κοινωνία λόγω της μή δημοσίευσης προς γνώση ενώπιον της «εκκλησίας του δήμου». Ακόμη περισσότερο θεωρούμε ότι αν υπήρχε μια τέτοια διάταξη θα ήταν απόλυτη αντί-Πλατωνική και απόλυτη αντί- Αριστοτέλεια «*ασέβεια προς τους Θεούς*».

Ενα παιγνίδι για να είναι έντιμο πρέπει οι αγωνιζόμενοι να γνωρίζουν εκ των προτέρων όλους τους όρους και όλους τους κανόνες διεξαγωγής του παιγνιδιού αυτού. Πόσο μάλλον στο παιγνίδι της ζωής κατά την διάρκεια του δημόσιου αγώνα του δικαίου!

Οι αποκρυμμένοι όροι είναι άκυροι επιπτωτικά επιφέροντας ακυρότητα στο παιγνίδι. Ακόμη και στα δικτατορικά καθεστώτα δεν μπορεί αυτό να συμβεί: τουλάχιστον εκεί δημοσιεύουν τους αναγκαστικούς νόμους και τα νομοθετικά διατάγματα με τοιχοκολλήσεις.

Επομένως δεν δεσμεύεται η κοινωνία από νομικά ανύπαρκτο «προϊόν» (νομικόν κανόνα/αρχή δικαίου/δικαιϊκό απαύγασμα), με μια απλή φράση «μή δημοσιευθείσα» και άρα είμαστε καλυμμένοι. Δεν είμαστε καθόλου καλυμμένοι: αυτό καθ' ημάς είναι νομικό θράσος, αυθάδεια προς την δικαιοσύνη και υβριστικό προς την κοινωνία να καλείται προς υποταγή, κάτω από άγνωστον σ' αυτήν (έστω) νομολογιακό κανόνα δικαίου.

Να λεχθεί ότι ακόμη και τα «νομοθετικά διατάγματα», οι μάλλον ύποπτοι «εφ' άπαξ εκδιδόμενοι νόμοι» καθώς και οι «αναγκαστικοί νόμοι», «οι ύπερθεν διαταγές», «αι διατάξεις με ισχύν μέχρι νεωτέρας» ..άλλων εποχών, τουλάχιστον καλώς ή κακώς ναι, δημοσιεύοντο ακόμη και σε καφενεία, μέχρι και σε πάσσαλους ηλεκτρικούς ...προς γνώσιν και συμμόρφωσιν.

Καταληκτικά –

δυστυχώς η απόφαση, γενικά - πλην των «δημοσιεύσεων» στον στενό έως στενότερο (σε σχέση με τον βασικό αποδέκτη την κοινωνία) νομικό κύκλο με τον οποίο επαφή και βαθειά πρόσβαση έχουν κατά κύριο λόγο μόνο οι δικαστές και (μάλλον) λίγοι δικηγόροι-

ΔΕΝ δημοσιεύεται και δεν κοινοποιείται στο ευρύτατο κοινό σύνολο των ανθρώπων μας.

Όπως είναι επομένως λογικό τινές φίλοι, από το χωριό του γράφοντος ούτε στα πιό εξελιγμένα και πολύ μπροστά όνειρα τους δεν έλαβαν την παραμικρή ιδέα ή γνώση για τους καρπούς της νομολογιακής παραγωγής του ανωτάτου δικαστηρίου.

Τότε πώς η παντελώς άγνωστη «απόφαση» είναι ...γνωστή και πώς κατέχει ισχύ δικαίου και δεσμευτικό λόγο στην αρένα της μαχητικής αναζήτησης κατάκτησης της δικαιοσύνης από τους ανθρώπους; Αφού η κοινωνία δεν ξέρει τίποτα, αφού τίποτα δεν της γνωστοποιήθηκε πώς αποτελεί γνώση και κτήμα της η απόφαση; Εμείς θεωρούμε ότι λόγω αυτού του αρνητικού παράγοντα επηρεάζεται καταλυτικά η ισχύς της σε βαθμό αναίρεσης.

Σημείωση: Ολο αυτό το θέμα το οποίο εξετάσαμε αποκαλύπτει την αδυναμία του κκομονλό ως ελλιπές και αδιέξοδο στο επίπεδο της τακτικής του δράσης (τακτική δράση σημαίνει: τρόπος διεύθυνσεως επιχειρήσεων χωρίς χρονοτριβή) ως προς την τροφοδότηση και την απόλυτα αναγκαία και συνεχή επανα-τροφοδότηση και αναχορηγία υλικού για την σωστή συγκέντρωση δικαϊκών αποθεμάτων για την καλή εξασφάλιση της εσωτερικής του αυτοδυναμίας.

Θα ακολουθήσει κεφ.12